

udrede Halvdelen. Men efter dette Forslag skal Staten betale det hele, endda uden at have noget som helst at sige i hele Sagen. Den skal bare udbetale, hvad Københavns Kommune og Tusinde andre Kommuner i Landet trække paa den. Med den størst mulige Respekt for samtlige kommunale Raad og samtlige Bestyrelser af det offentlige Fattigvæsen maa jeg dog sige, at saaledes kan Staten aldrig udlevere til disse en ubegrænset Bevillingsmyndighed over Statskassens Midler. Jeg skal villig indrømme, at der kunde have været Anledning til, at man i Loven af 12. Marts 1864 havde ladet Staten bære en Del af Udgifterne i Stedet for at indskrænke sig til Bestemmelsen om, at Opholdskommunen alene bærer denne Forsørgelse uden nogen Refusionspligt for Forsørgelseskommunen. Denne Bestemmelse tog man naturligvis den Gang for at forhindre, at enkelte Kommuner i patriotisk Følelse skulde skære for bred en Rem af andre Kommuners Ryg, altsaa Forsørgelseskommunens. Men man tog den Gang ikke nogen Bestemmelse om, at Staten skulde tage en Part. Heller ikke, hvad der vilde have været rimeligt, blev der ved Behandlingen af Fattigloven af 1891 foreslaaet eller taget en saadan Bestemmelse. Men nu at springe helt over til, at Staten paalægges det hele, at Opholdskommunen bevilger, og Staten betaler det, turde dog være en saare betænkelig Ordning, yderligere betænkelig, naar Bestemmelsen nu ogsaa efter Forslaget her skal anvendes i Fredstid. Altsaa, over for den anden og sidste Part af Forslaget, at Staten skal udrede hele denne Forsørgelse uden nogen som helst Kautel eller nogen som helst Medbestemmelsesret, har jeg alene Betænkeligheder.

Jeg skal derefter gaa over til det andet Forslag, Forslaget til Lov om ekstraordinært Tilskud til „de fattiges Kasse“. Jeg skal erkende, at dette Forslag peger paa den rette Vej, naar Spørgsmaalet er om Understøttelse til uventet indkaldtes Familier. Det vil være den fri Fattigforsørgelses, „de fattiges Kasser“s naturlige Opgave her at træde hjælpende til. Det er jo netop deres Gerning at hjælpe, hvor en Familie trues foreløbig, det være sig ved Forsørgerens lange Arbejdsløshed eller ved lignende Forhold. Og jeg tvivler heller ikke om, at det er den Vej, man er gaaet, hvor det maatte have vist sig, at ekstraordinært indkaldtes Familier ere komne i Nød og Betryk ved Forsørgerens Fraværelse.

Det er de fri Fattigkasser, der her ere traadte til som de naturlige Hjælpere, og da der jo, som ogsaa berørt af den sidste ærede Taler, kun har været Tale om et meget ringe Antal, enkeltvis spredte omkring i de forskellige Kommuner, have de fri Fattigkasser ventelig ogsaa kunnet magte denne Opgave. Det er den rette Vej, hvorpaa Lovforslaget peger, og det kunde være meget rimeligt, om Lovgivningsmagten vilde undersøge, om denne Vej mulig kan gøres farbarere og bedre ved en særlig Hjælp fra Statens Side. Imidlertid maa det jo vel erindres, at vi nu staa over for Vedtagelsen af en Lov, ved hvilken Statskassen yder $\frac{1}{4}$ Mill. aarlig til de fattiges Kasser og saaledes fremtidig skaffer disse Kasser langt rigeligere Midler end hidtil. Og det maa jo blive Genstand for Overvejelse, om det vil være praktisk at have to sideløbende Love om væsentlig det samme Emne, en om almindeligt Tilskud til de fattiges Kasser og en om ekstraordinært Tilskud til de fattiges Kasser for særlige Understøttelser ydede af disse. Men dette vil et eventuelt Udvalg naturligvis overveje nærmere.

Jeg skal endnu berøre nogle Enkeltheder i Lovforslaget. Først skal jeg bemærke, at det dog vist ikke er rigtigt at angive „Københavns Understøttelsesforening“ som den eneste, hvorigennem en saadan Understøttelse vil kunne finde Sted i København. Lov om Tilskud til de fattiges Kasser sætter som bekendt for Københavns Vedkommende „en eller flere velgørende Foreninger“, der legaliseres som saadanne ved, at Københavns Kommune yder Tilskud til den eller dem. Det er jo muligt, at Københavns Kommune, naar Loven om Tilskud til de fattiges Kasser træder i Kraft, vil yde hele sit Bidrag til Københavns Understøttelsesforening, men det er jo ingenlunde sikkert, og i saa Tilfælde vilde der komme en ret uheldig Uoverensstemmelse mellem de to Love om Tilskud til de fattiges Kasser og om ekstraordinært Tilskud til dem, hvis de begge skulde blive til Love i den foreliggende Skikkelse. Forslaget omhandler ikke blot Hjælp til indkaldtes Familier, men ogsaa til saadanne, der delvis ere blevne forsørgede af den indkaldte. Jeg tror ikke, man bør optage dette. Ved Ulykkesforsikringsloven viser det sig, at dette Udtryk: „delvis forsørgede“ giver Plads for mange Vanskeligheder og Uoverensstemmelser og meget Bryderi med Fortolkningen. Og Vanskeligheden ved denne bliver jo ikke ringere,